Súd:	Krajský súd Košice
Spisová značka:	6To/54/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu:	0019010862
Dátum vydania rozhodnutia:	17. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI:	ECLI:SK:KSKE:2020:0019010862.4

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého a sudcov JUDr. Anny Kohutovej a JUDr. Jána Slovinského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 17. septembra 2020 v trestnej veci obžalovaného L. B. a spol., pre spolupáchateľstvo zločinu krádeže podľa § 20, § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), písm. b) Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaných L. B. a K. P. a poškodeného Ing. P. L. proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 28. 5. 2020, sp. zn. 3T/165/2019 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolania obžalovaných L. B. a K. P..

Podľa § 312 ods. 4 Tr. por. predseda senátu odvolacieho súdu b e r i e na vedomie späťvzatie odvolania poškodeným Ing. P. L..

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 28. 5. 2020, sp. zn. 3T/165/2019 boli obžalovaný L. B. (ďalej len ako „obžalovaný 1“) a obžalovaný K. P. (ďalej len ako „obžalovaný 2“) spolu s už právoplatne odsúdeným M. B.O.H. uznaní vinnými zo spáchania zločinu krádeže podľa § 20 k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), písm. b) Tr. zák. účinného do 31. 7. 2019 a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 20 k § 194 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. 7. 2019 formou spolupáchateľstva na tom skutkovom základe, že:

v presne nezistenom čase od 19.00 hod. dňa 29. 5. 2019 do 31. 5. 2019 do 20.00 hod. v nočných hodinách v obci B. XXX, okres F., po vylomení uzamknutej zadnej brány neoprávnene vnikli na riadne oplotený pozemok, za použitia skrutkovača L. B. vylomil zadné riadne uzatvorené a uzamknuté balkónové dvere rodinného domu č. XXX, do ktorého potom vošiel L. B. a M. B. s K. P. ostali vonku pri dverách dávať pozor, pričom L. B. následne zo skrine spálne na prízemí domu odcudzil kovovú pokladničku s finančnou hotovosťou vo výške najmenej 130.200 Eur, čím spôsobili pre Ing. P. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XXX škodu vo výške najmenej 130.200 Eur.

Za túto trestnú činnosť okresný súd uložil

obžalovanému L. B. podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1, § 37 písm. h) Tr. zák. účinného do 31. 7. 2019 úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov a 8 (osem) mesiacov, pričom podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia,

obžalovanému K. P.H. podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 41 ods.1, § 37 písm. h) Tr. zák. účinného do 31. 7. 2019 úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) rokov a 8 (osem) mesiacov, pričom podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 83 ods. 1 písm. d) Tr. zák. súd uložil zhabanie veci, a to:
- osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Tiguan, EČV: F.-XXXET, bielej farby, VIN N.
- 2 ks kľúča, OEV časť II X.,
pričom podľa § 83 ods. 2 Tr. zák. vyslovil, že vlastníkom zhabaných vecí sa stáva štát.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovaným L. B., M. B. a K. P. uložená povinnosť uložil spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému Ing. P. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XXX (ďalej ako „poškodený“) škodu vo výške 130.200 Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodeného so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal dňa 15. 6. 2020 odvolanie v mene obžalovaného 1 jeho obhajca JUDr. L. T., a to proti všetkým výrokom predmetného rozsudku.

Dňa 16. 6. 2020 doručil obhajca JUDr. H. R. v mene obžalovaného 1 a obžalovaného 2 odvolanie, ktorým obžalovaný 1 napádal výrok o vine vo vzťahu k výške spôsobenej škody, výrok o treste, výrok o zhabaní veci a výrok o povinnosti na náhradu škody a obžalovaný 2 napádal výrok o vine vo vzťahu k výške spôsobenej škody, výrok o treste a výrok o povinnosti na nahradenie škody poškodenému.

Dňa 5. 6. 2020 poškodený podal prostredníctvom svojho splnomocnenca odvolanie pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

Obhajca obžalovaného 1 JUDr. L. T. v odôvodnení podaného odvolania uviedol, že obžalovaný 1 je nespokojný s vykonaným dokazovaním, pričom pokiaľ v prípravnom konaní použil formuláciu “tie“ peniaze, mal na mysli svoje vlastné peniaze. V obdobnom duchu v zápisnici o vydaní motorového vozidla zn. VW Tiguan uviedol, že dobrovoľne vydáva osobné motorové vozidlo, ktoré kúpil asi pred mesiacom za peniaze, ktoré ukradol v rodinnom dome, pričom uvedené nie je pravda, nakoľko motorové vozidlo kúpila družka obžalovaného 1 a to za vlastné peniaze.

Poukázal ďalej na chaotické výpovede poškodeného, ktorý najprv tvrdil, že všetky svoje príjmy odovzdával manželke, potom tvrdil, že svojmu synovi, pričom manželka poškodeného tieto skutočnosti nepotvrdila. Dôkazmi nebolo preukázané, aby poškodený sumu 270.000 Eur do trezoru vložil, resp. aby táto suma v čase odcudzenia tam bola, a že by túto sumu obžalovaní aj odcudzili. Preto navrhol, aby v skutku bola ustálená škoda vo výške 60.000 Eur. Obžalovaný 1 nesúhlasí ani s uloženým trestom a úvahami, ktorými sa súd riadil pri jeho ukladaní. Má za to, že sa nedopustil dvoch trestných činov, nakoľko išlo o jednočinný súbeh, takže mu toto nemohlo byť pričítané ako priťažujúca okolnosť, majúca vplyv na charakter a výšku trestu. Správne mal okresný súd pri jednočinnom súbehu použiť absorpčnú zásadu. Okresný súd nesprávne vyhodnotil aj jeho predchádzajúce odsúdenia. Napokon obžalovaný 1 nesúhlasil ani s výrokom o zhabaní veci, nakoľko dané vozidlo kúpila jeho družka z vlastných finančných prostriedkov. Obžalovaný 1 preto súhlasil iba s povinnosťou nahradiť poškodenému spoločne a nerozdielne sumu vo výške 60.000 Eur.

Takto odôvodnené odvolanie obhajca doplnil ďalším písomným podaním zo dňa 2. 9. 2020, v ktorom uviedol, že obžalovaný 1 zápisnicu o svojom výsluchu pred vyšetrovateľom podpísal v tiesni, bez prečítania, lebo nevie dobre po slovensky. Zopakoval, že vozidlo VW Tiguan bolo zakúpené družkou za peniaze od jej matky a peniaze, ktoré spolu našetrili. Zagumičkovanie jeho peňazí 2 gumičkami, z ktorej po jednej odobral, vysvetlil tým, že chcel mať všetky peniaze spolu, čo uvádzal aj pred vyšetrovateľom. V zápisnici vyšetrovateľ nesprávne uviedol, že obžalovaný vylomil balkónové dvere, pričom obžalovaný vypovedal, že dvere boli odomknuté a len ich otvoril zatlačením jazýčka zámku s tenkým šraubovákom a odomknutá bola aj zadná bránka do dvora domu. Poškodený klamal, že bol v dome poriadok, pretože tam bol neporiadok, ako keby už niekto bol v dome pred obžalovanými. Policajti vykonali domovú prehliadku družky obžalovaného bez jej prítomnosti, hoci je majiteľkou domu. Súd podľa obžalovaného nemal pripustiť existenciu 140.000 Eur v trezore a na druhej strane navýšiť odcudzenú sumu na základe zagumičkovania časti peňazí patriacich obžalovanému a platenia 100 eurovými bankovkami. Obžalovaný vie preukázať, že mal príjem vo výške 25.000 Eur výmenou za české zarobené peniaze a syn obžalovaného môže dokázať, že pravidelne odovzdával obžalovanému celú výplatu, čo bolo minimálne 20.000 Eur. Preto sa obžalovaný 1 domnieva, že pri ustálení a dokázaní sumy 60.000 Eur by

mal súd uznať ako ďalšiu poľahčujúcu okolnosť priznanie a úprimnú ľútosť obžalovaného a ochotu vrátiť celých 60.000 Eur. Preto by mohol súd upraviť spodnú hranicu trestu zníženú o 1/3 a uložiť podmienečný trest odňatia slobody.

Vzhľadom k uvedenému navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného 1 uznal za vinného len v zmysle § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. a § 194 ods. 1 Tr. zák. a uložil mierny trest odňatia slobody s podmienečným odkladom a s uložením povinnosti nahradiť poškodenému spoločne a nerozdielne s ostatnými spoluobžalovanými osobami škodu vo výške 60.000 Eur a vrátiť doličný predmet - zložené finančné prostriedky vo výške 90.500 Eur.

Obhajca JUDr. H. R. odôvodnil odvolanie podané v mene obžalovaného 1 a obžalovaného 2 podaním zo dňa 24. 6. 2020.

Vo vzťahu k výroku o vine uviedol, že obžalovaní sa priznali k odcudzeniu trezora s finančnou hotovosťou len vo výške 60.000 Eur. Skutkové závery súdu o ustálení odcudzenej sumy vo výške najmenej 130.200 Eur nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom niet žiadneho dôkazu, že by poškodený s takouto sumou mohol vôbec disponovať.

O existencii úspor poškodeného, ktoré mal údajne skladovať v trezore, nemal vedomosť žiaden z jeho najbližších príbuzných, pričom od začiatku trestného stíhania je zrejmé, že poškodený sa umelo snažil nadhodnotiť spôsobenú škodu, keď pri prvotných výsluchoch uviedol, že mu mali byť odcudzené aj bankovky v nominálnej hodnote 500 Eur. Vo výpovedi dňa 13. 9. 2019 uvádzal, že v trezore sa nachádzala hotovosť vo výške 200.000 Eur až 250.000 Eur až 300.000 Eur. K bankovkám v nominálnej sume 500 Eur uviedol, že tieto mali byť zabalené v rolkách po 10.000 Eur, pričom malo ísť o 3 až 5 roliek, kde boli iba 500 eurové bankovky, avšak pred súdom uvádzal, že všetky bankovky boli v 100 eurovej hodnote a obnos v trezore bol vo výške 270.000 Eur.

Podľa výpovede poškodeného, trezor kúpil pred 11 - 13 rokmi. Teda najskôr v roku 2007. Zároveň uviedol, že trezor naposledy videl v zime 2018. Z uvedeného obhajca vyvodil, že v trezore mohol poškodený mať len peniaze, ktoré získal v tomto období. Podľa potvrdenia o príjme poškodeného tento obdržal za roky 2007 - 2018 hrubú mzdu približne vo výške 285.000 Eur. Koľko predstavovala čistá mzda, orgánmi činnými v trestnom konaní zistené nebolo, avšak pri štandardnom odvodovom zaťažení možno uvažovať o sume na úrovni cca 200.000 Eur, z ktorej bol poškodený nútený pokryť všetky životné náklady, okrem iného aj rekonštrukciu domu, kúpu bytu a podobne, v dôsledku čoho je vylúčené, aby si všetky príjmy mohol uložiť v trezore a v tomto smere považuje obhajca tvrdenie poškodeného o výške uloženej sumy v trezore za nedôveryhodné. Rovnako o iných zdrojoch príjmu poškodeného nevedela ani manželka poškodeného, pričom tvrdeniam poškodeného o príjmoch od svojho otca neuveril ani súd. Prokurátor v prípravnom konaní nepreveril majetkové pomery svokra poškodeného, napriek tomu, že to obžalovaní navrhovali a nepreveril to ani prvostupňový súd. Jediným objektívnym dôkazom o finančných prostriedkoch, s ktorými poškodený mohol disponovať a mohol ich vložiť do trezora, bol výpis z jeho bankového účtu, z ktorého v rokoch 2009 - 2019 vybral sumu približne 10.000 Eur. V konaní teda nebolo vôbec preukázané, že by poškodený mohol mať čo i len v dispozícii hotovosť, o ktorej tvrdil. Uvedené vylučuje možnosť súdu uznať obžalovaných za vinných z odcudzenia sumy najmenej vo výške 130.200 Eur.

V konaní nebola preukázaná ani suma 80.000 Eur, ktorú mal poškodenému dať jeho svokor, pričom okrem výpovede samotného poškodeného žiaden iný dôkaz nepreukazuje danú skutočnosť. Z uvedeného dôvodu mal súd aplikovať zásadu in dubio pro reo a na základe uplatnenia tejto zásady nemal túto sumu vyhodnotiť ako za preukázanú časť spôsobenej škody. Rovnaké úvahy o nedostatočnom preukázaní vyslovil obhajca aj vo vzťahu k nadobudnutiu 50.000 Eur poškodeným od jeho otca.

Z vykonaného dokazovania bolo podľa obhajoby objektívne preukázané, že poškodený mohol do trezora dať nanajvýš 10.000 Eur, ktoré poškodený podľa výpisov vybral z účtu v banke, ku ktorým by sa hypoteticky mohla pripočítať suma 50.000 Eur, o ktorej zhodne vypovedali poškodený, ako aj jeho otec, za predpokladu, že by sa neprihliadalo na nedôveryhodnosť výpovede poškodeného a zaujatosť výpovede jeho otca, v dôsledku čoho by bolo možné pripustiť, že v trezore mohlo byť ale len 60.000 Eur, no nie 130.200 Eur, ako to bez existujúcich dôkazov ustálil okresný súd. Mimo priznania obžalovaných, žiaden z uvedených dôkazov nepreukazuje výšku odcudzenej finančnej hotovosti, pričom výpoveď

poškodeného, ako aj jeho rodinných príslušníkov súd vyhodnotil ako nedôveryhodné a ostatné svedecké výpovede majú charakter nepriamych dôkazov, ktoré môžu svedčiť len o tom, že ten - ktorý obžalovaný v istom čase disponoval finančnými prostriedkami vo výške, ktorá vyplýva z daného dôkazu, avšak v žiadnom prípade nepreukazujú tú skutočnosť, že by tieto prostriedky boli skutočne aj odcudzené z trezoru, a boli by bývali mali pôvod v súdenom trestnom čine a to minimálne z toho dôvodu, že na zaistených peniazoch, ktoré boli nájdené pri domovej prehliadke u obžalovaného 1, neboli vykonané pachové stopy, daktyloskopické, či biologické stopy, čím by sa aspoň v rovine nepriamych dôkazov dalo uvažovať o tom, či sú alebo nie na týchto peniazoch stopy poškodeného alebo niektorého z obžalovaných. Súčasne svedkovia K. B., G. X., E. G. a J. H. nikdy neboli priamo pri spáchaní skutku a súčasne ani nikdy nevypovedali, že by im obžalovaní povedali, že prostriedky, ktorými im bolo platené, pochádzajú z krádeže z trezora poškodeného.

Spôsob, akým súd prvej inštancie ustálil výšku škody, nemá podľa obhajoby oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko nebolo preukázané, že finančné prostriedky, ktorých súčet súd použil, majú pôvod v skutku obžaloby. Záver o spôsobenej výške škody je založený len na sérii teoretických či hypotetických domnienkach bez akejkoľvek relevancie a zákonnosti ku skutku. Nie je možné zo zaistených prostriedkov a prostriedkov, ktoré boli použité po skutku, vyvodiť, že tieto majú výlučne pôvod v trestnom čine a dokazujú vinu obžalovaných. Naopak, obžalovaní zdokladovali v konaní pred súdom pôžičky od ich rodinných príslušníkov, či zárobkové pomery, avšak okresný súd ich nevzal do úvahy a nepochopiteľne ich vyhodnotil v prospech poškodeného.

Súd opomenul výpoveď obžalovaného 1, ktorý vypovedal, že svoje peniaze z úspor zmiešal s tými peniazmi, ktoré odcudzili, pričom teda súd zahrnul do peňazí, ktoré mali byť odcudzené, aj vlastné peniaze obžalovaného 1. Vo vzťahu k peniazom zaisteným pri domovej prehliadke by, podľa názoru obhajcu, bolo možné uvedené peniaze považovať za peniaze patriace poškodenému iba vtedy, ak by na všetkých týchto peniazoch boli zaistené pachové, daktyloskopické alebo biologické stopy poškodeného, tak iba vtedy by súd mohol vysloviť názor, že neuveril výpovedi obžalovaného L. B., aby mal doma odložené svoje finančné prostriedky presne v takom istom balení a na tom istom mieste, ako boli zabalené odcudzené finančné prostriedky, avšak bez uvedeného bolo povinnosťou súdu opätovne cez aplikáciu zásady in dubio pro reo priklonit sa k tomu, že odcudzených bolo 60.000 Eur.

Obhajca ďalej namietal, že okresný súd svojvoľne dospel k záveru, že dom, ktorý kúpil obžalovaný 1 spoločne so svojou družkou od svedka G.Ö., nadobudol do vlastníctva za 23.000 Eur, napriek tomu, že z kúpnej zmluvy vyplýva cena 10.000 Eur, čím nedôvodne favorizoval tvrdenie svedka G.. Trestný súd nemá právo prekvalifikovať cenu, ktorá jednoznačne vyplýva z kúpnej zmluvy, a ktorú potvrdila aj svedkyňa K. a to len na základe výpovede predávajúceho. Bez dôkazov a bez vykonaného dokazovania vo vzťahu k majetkovým pomerom obžalovaných a ich rodín súd nemôže paušálne povedať, že finančná hotovosť zaistená u obžalovaného 1, v jeho peňaženke, či platby platené ako zálohy na strechu a okná, len preto, že boli platené v 100 eurových bankovkách, určite a s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou pochádzajú z predmetnej krádeže, ale naopak, súd mal aplikovať zásadu in dubio pro reo. Uvedenú argumentáciu obhajca použil aj vo vzťahu k finančným prostriedkom, za ktoré bolo nadobudnuté zhabané motorové vozidlo. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal náležitým a zákonným spôsobom so skutočnosťou, že obžalovaní nepochybne disponovali vlastnými úsporami, čo obžalovaní aj zdokladovali. Je preto vylúčené, aby súd mechanicky uzavrel bez prihliadnutia na ostatné dôkazy, že všetky finančné prostriedky, ktoré boli zaistené a ktoré obžalovaní použili po spáchaní skutku, majú automaticky pôvod v predmetnom trestnom čine a boli odcudzené poškodenému.

Vo vzťahu k výroku o treste obhajca obžalovaných uviedol, že okresný súd rozhodoval podľa Trestného zákona účinného do 31. 7. 2019. Tento zákon umožňoval uloženie trestu domáceho väzenia iba páchateľovi prečinu, pričom až novelou zákona č. 214/2019 Z.z. bola do Trestného zákona zavedená možnosť uložiť páchateľovi trest domáceho väzenia za trestný čin s hornou hranicou trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom neprevyšujúcou 10 rokov. Súd prvej inštancie tak uložil obžalovaným trest podľa zákona, ktorý bol pre nich jednoznačne nepriaznivejší, nakoľko neumožňoval uloženie trestu domáceho väzenia, ktorý je miernejší než nepodmienečný trest odňatia slobody. Obžalovaní vzhľadom k svojej predchádzajúcej trestnej činnosti vyslovili názor, že v ich prípade prichádzalo do úvahy ukladanie aj iného ako nepodmienečného trestu odňatia slobody a to práve uloženie trestu domáceho väzenia, nakoľko sú u oboch de iure splnené zákonné podmienky podľa § 53 Tr. zák.

Súd prvého stupňa nesprávne ustálil aj pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, čo sa následne prejavilo v nezákonnom zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu. Súd mal prihliadnuť na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., nakoľko sa obaja priznali ku skutku a úprimne ho oľutovali. Je nutné poznamenať, že pre ustálenie tejto poľahčujúcej okolnosti je podstatné priznanie sa k trestnej činnosti ako takej, a zo strany obžalovaných nemusí ísť o stotožnenie sa s právnou kvalifikáciou ustálenou prokurátorom či súdom. Nie je pravdou, že obžalovaní sa ku skutku priznali len čiastočne, ako to nesprávne konštatuje okresný súd, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by obžalovaní spôsobili poškodenému vyššiu škodu než tú, ku ktorej sa priznali. Výrok o treste neobsahuje príslušné zákonné ustanovenia, na základe ktorých súd uložil trest a zvýšil dolnú hranicu o jednu tretinu, čo obhajoba hodnotí ako zásadnú vadu napadnutého rozsudku, nakoľko výrok o treste musí obsahovať vždy zákonné ustanovenia, podľa ktorých bol trest uložený.

Obžalovaní zhodne namietajú, že u nich nastala rovnováha priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, resp. že u obžalovaného 2 nastala dokonca prevaha poľahčujúcich okolností, nakoľko obžalovaný 2 viedol pred spáchaním súdeného skutku riadny život, pričom obe odsúdenia sú za prečiny, boli už zahladené a vecne a ani právne sa netýkali majetkovej trestnej činnosti. Vzhľadom k uvedenému obžalovaní vyslovili návrh, aby bol výrok o treste zrušený a nahradený maximálnym trestom domáceho väzenia vo výmere 4 rokov, resp. v nižšej výmere nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Výrok o náhrade škody spochybňujú obžalovaní tým, že poškodený si riadne a včas neuplatnil nárok na náhradu škody, keďže pri svojom výsluchu konanom dňa 13. 9. 2019 uviedol: „Uplatňujem si náhradu škody v plnom rozsahu.“, nakoľko z takto uplatneného nároku nevyplýva, z akých dôvodov a v akej výške si poškodený nárok na náhradu škody uplatňuje. Takisto nie je zrejmé, či si uplatňuje tento nárok voči všetkým obžalovaným alebo len niektorým z nich. Na hlavnom pojednávaní splnomocnenec poškodeného síce navrhol, aby súd zaviazal obžalovaných k náhrade škody vo výške 250.000 Eur spoločne a nerozdielne, avšak tento návrh poškodeného je de iure oneskorený. Z uvedených dôvodov mal okresný súd postupom podľa § 256 ods. 3, ods. 4 Tr. por. rozhodnúť tak, že poškodeného na hlavné pojednávanie nepripúšťa. Pre namietané oneskorené uplatnenie nároku poškodeného na náhradu škody nebol súd prvého stupňa oprávnený o tomto nároku poškodeného rozhodnúť.

K výroku o zhabaní veci obhajca obžalovaných uviedol, že z odôvodnenia napadaného rozsudku nie je zrejmé, na základe akých konkrétnych skutočností a na podklade akého zhodnotenia veci dospel okresný súd k záveru, že zhabané motorové vozidlo bolo nadobudnuté z finančných prostriedkov pochádzajúcich z trestného činu. V konaní nebolo spoľahlivo preukázané splnenie hmotnoprávnych podmienok pre uloženie zhabania veci. Z výsluchu svedkyne K. vyplynulo, že vozidlo zakúpila z nasporených peňazí, ktoré mali doma s obžalovaným 1, čo nie je vyvrátené žiadnym iným dôkazom, práve naopak, je to podporené listinnými dôkazmi o pôžičkách. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by súd vykonal nejaký dôkaz, ktorým by bolo preukázané, kto bol vlastníkom predmetného vozidla v čase rozhodovania. Bez preukázania týchto skutočností nemôže napádaný výrok o zhabaní veci nikdy zákonným spôsobom de iure obstáť, nakoľko predmetné vozidlo je v jeho vlastníctve a nebolo kúpené z finančných prostriedkov.

V ďalšej časti odôvodnenia obhajca obžalovaných poukazuje na skutočnosť, že skutok vyjadrený v skutkovej vete rozsudku je oproti obžalobe značne upravený, nakoľko zo skutkovej vety obžaloby nevyplýva, v akej výške a komu mala byť škoda spôsobená. Ide o podstatnú skutkovú okolnosť, ktorú podľa názoru obhajcu súd nemôže sám doplniť do skutkovej vety rozsudku o vine, nakoľko môže rozhodovať len o skutku uvedenom v obžalobe. Neuvedenie poškodeného a neuvedenie konkrétnej výšky škody, ktorá mala byť spôsobená, v obžalobnom návrhu spôsobuje podľa presvedčenia obhajcu neurčitosť a zameniteľnosť skutku.

Skutková veta obžaloby a ani skutková veta výroku o vine neobsahuje popis skutkového deja, z ktorého by vyplývalo, že obžalovaní odcudzili trezor, v ktorom poškodený mal mať, podľa svojich tvrdení, finančnú hotovosť vo výške 270.000 Eur. Teda odcudzenie trezora nie je vôbec predmetom tohto trestného konania, nakoľko takéto konanie sa v obžalobnom návrhu neuvádza. Naopak, zo skutkovej vety obžaloby a odcudzujúceho výroku rozsudku vyplýva, že obžalovaní mali odcudziť kovovú pokladničku s finančnou hotovosťou najmenej 130.200 Eur. Obžalovaní sa síce vo svojich výpovediach priznali k odcudzeniu trezora s finančnou hotovosťou vo výške 60.000 Eur, avšak pre tento skutok nikdy nebolo začaté trestné stíhanie, ani im nebolo vznesené obvinenie a ani na nich nebola pre tento skutok podaná

obžaloba. Naopak, v predmetnom trestnom konaní je obžalovaným kladené za vinu, že mali odcudziť kovovú pokladničku s finančnou hotovosťou vo výške 250.000 Eur. Z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní vyplýva, že taký skutok, ako je definovaný v obžalobe, sa nikdy nestal. Samotná výpoveď poškodeného spáchanie takéhoto skutku objektívne vylučuje. Predmetnú pokladničku našli, podľa výpovede poškodeného, policajti pod posteľou - teda vôbec nedošlo k jej odcudzeniu a navyše v pokladničke podľa slov poškodeného ani žiadne finančné prostriedky nemal. V konaní pred súdom preto nebolo dokázané, že sa stal skutok, ktorý sa v podanej obžalobe kladie obžalovaným za vinu. Z iného skutku než je uvedený v obžalobe, nemôžu byť obžalovaní uznaní za vinných, nakoľko to nedovoľuje obžalovacia zásada.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uvádza, že zo zápisnice o obhliadke miesta činu a pripojenej fotodokumentácie je zrejmé miesto, odkiaľ mal byť odcudzený trezor. O tom, ako mala byť odcudzená kovová pokladnička, ktorá je uvedená vo výroku napadnutého odsudzujúceho rozsudku, niet v odôvodnení napadnutého rozsudku žiadnej zmienky. Napriek tomu, že najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach pristupuje k zachovaniu totožnosti skutku neformálnejšie, obhajoba zastáva právny názor, že v danom trestnom stíhaní nie je priestor na doplnenie skutku uvedeného v obžalobe o výšku spôsobenej škody a osobu poškodeného a rovnako je neprípustné, aby v skutkovej vete zamenil údajne odcudzenú kovovú pokladničku za trezor.

Ďalšie právne úvahy obhajoby smerovali k právu obvineného na nestranný súd, rovnosť procesných strán a výkladu § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. Podľa obhajoby v prípade zrušenia napadnutého rozsudku odvolacím súdom pre neúplnosť jeho skutkových zistení, ak vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol, nesmie nariadiť súdu prvého stupňa vykonávať dôkazy, ktoré doteraz procesné strany nenavrhli, a ktoré by boli spôsobilé tvoriť podklad pre uznanie viny obvineného. Pokiaľ by tak urobil, vytvoril by vlastne manuál pre prokurátora, ako má v konaní pred súdom uniesť dôkazné bremeno. Súd teda nemôže z vlastnej iniciatívy vykonávať dôkazy usvedčujúce obvineného zo spáchania trestného činu, nakoľko by tým porušil zásadu rovnosti strán a ústavné právo obvineného na nestranný súd.

Vzhľadom k vyššie uvedeným obhajobným námietkam obžalovaní navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a ich spod obžaloby oslobodil, resp. rozhodol sám tak, že by uznal obžalovaných za vinných z odcudzenia finančnej hotovosti vo výške 60.000 Eur a uložil obžalovaným primerané výchovné tresty domáceho väzenia, resp. uložil v nižšej výmere nepodmienečný trest odňatia slobody alebo aj podmienečný trest odňatia slobody.

Poškodený svoje odvolanie odôvodnil písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 24. 6. 2020. Z obsahu tohto podania vyplýva, že pôvod finančnej hotovosti poškodený riadne vysvetlil, pričom išlo o jeho celoživotné úspory, kde sumu 80.000 Eur dostal darom od svokra a 50.000 Eur dostal od svojich rodičov. Jeho výpoveď nebola v priebehu konania žiadnym spôsobom spochybnená, preto neexistuje objektívny dôvod na vyhodnotenie jeho výpovede ako nedôveryhodnej. Podľa poškodeného, pokiaľ by obžalovaní odcudzili finančnú hotovosť len vo výške 130.200 Eur, ako to ustálil okresný súd, po rozdelení týchto prostriedkov by mal každý svoj podiel len vo výške 43.400 Eur, pričom vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný 1 zo spoločného lupu minul vyše 46.300 Eur, z čoho potom vyplýva, že výška ukradnutých finančných prostriedkov musela byť oveľa vyššia, než ako to stanovil súd. Skutočnosť, že sa peniaze našli len u obžalovaného 1 neznamená, že si obžalovaní lup nerozdelili. Uvedenému nasvedčuje aj skutočnosť, že ostatné cennosti ako napríklad zlaté a strieborné tehličky neboli u obžalovaného v rámci domovej prehliadky nájdené.

Vzhľadom k uvedenému navrhol, aby odvolací súd zrušil výrok prvostupňového súdu o škode a sám vo veci rozhodol tak, že uloží obžalovaným L. B., M. B. a K. P. povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť škodu vo výške 250.000 Eur, alternatívne aby rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Dňa 15. 9. 2020 poškodený doručil súdu späťvzatie odvolania proti rozsudku a zároveň oznámil, že dňom 8. 9. 2020 ho už splnomocnenec JUDr. F. A. nezastupuje v tomto konaní.

Krajský súd na základe takto podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výroku rozsudku, proti ktorým obžalovaní 1 a 2 podali odvolanie, ako

aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne súd len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie obžalovaných nie je dôvodné.

Po preskúmaní danej veci má krajský súd za to, že na hlavnom pojednávaní boli okresným súdom zákonným spôsobom vykonané všetky dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité objasnenie veci a spravodlivé rozhodnutie súdu. Vykonané dôkazy okresný súd vyhodnotil jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach, a dospel k logicky odôvodneným a správnym záverom, s ktorými sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje.

Okresný súd sa v dostatočnej miere venoval aj obhajobe obžalovaných, túto vecne posúdil a kriticky konfrontoval aj s ďalšími vykonanými dôkazmi, pričom výstižným spôsobom vysvetlil, z akých dôvodov a na základe akých úvah neuznal obranu obžalovaných, ktorými dôkazmi a nimi preukázanými skutočnosťami považuje obhajobné tvrdenia obžalovaných za nepresvedčivé, resp. za vyvrátené. Argumentácia okresného súdu, ako aj spôsob, ktorým sa prvostupňový súd vysporiadal s obhajobu obžalovaných, presvedčivo, vyčerpávajúco a v dostatočnej miere vysvetľuje, prečo okresný súd neuveril obžalovaným.

Teda možno urobiť záver, že okresný súd sa v dostatočnej miere zaoberal obhajobou obžalovaných, s touto sa náležitým spôsobom vysporiadal, a následne vyslovil správne skutkové a právne závery. Okresný súd vysvetlil aj dôvody, pre ktoré odmietol návrhy obžalovaných na doplnenie dokazovania, a s týmito dôvodmi sa krajský súd jednoznačne stotožnil. V napadnutom rozhodnutí okresného súdu odvolací súd nezistil žiadne pochybenia či nesprávnosti, a preto považuje vinu obžalovaných za jednoznačne preukázanú. Ani vo vzťahu k ďalším výrokom predmetného rozsudku krajský súd nezistil žiadne zákonné či vecné pochybenia alebo nesprávnosti, a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie okresného súdu, s ktorým sa v celom rozsahu nadriadený súd stotožnil.

V takto preukázanom skutku vidí okresný súd naplnenie všetkých základných znakov skutkovej podstaty zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), písm. b) Tr. zák. a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., pričom aj krajský súd zdieľa s okresným súdom rovnaký právny názor. Je potrebné podotknúť, že jednotliví obžalovaní nespochybňovali samotné spáchanie predmetného skutku, namietali len výšku odcudzenej hotovosti, ktorú im obžaloba kládla za vinu, a podstatná časť dokazovania a úvah okresného súdu bola sústredená na ustálenie výšky škody.

Krajský súd sa na základe vyššie uvedených odvolacích dôvodov jednotlivých obžalovaných nestotožňuje s ich argumentáciou, pretože má za to, že celé dokazovanie vykonané pred okresným súdom vytvorilo dostatočný dôkazný podklad pre záver súdu o ich vine, pričom okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, o ktoré dôkazné zistenia oprel svoj záver o vine, čím dal jasné odpovede na obhajobou prezentované pochybnosti.

Pokiaľ ide o obhajobu obžalovaných 1 a 2 vo vzťahu ku výroku o vine, títo spochybňovali predovšetkým správnosť ustálenia výšky odcudzenej sumy peňažných prostriedkov. Obhajoba vyčerpávajúco spochybňovala jednotlivé dôkazy vo vzťahu k určeniu sumy odcudzených peňažných prostriedkov, pričom sa nestotožnila ani so spôsobom, ktorý napokon zvolil okresný sú pri určení výšky odcudzených prostriedkov. Okresný súd v súlade s názorom obhajoby vyhodnotil výpoveď poškodeného v spojení s ďalšími vykonanými dôkazmi za nepresvedčivú a rozporuplnú vo vzťahu k sume, ktorá mala byť poškodenému odcudzená. Tieto úvahy, ktorými tak okresný súd, ako aj obhajoba podrobili kritickému hodnoteniu tvrdenia uvádzané poškodeným, sa aj krajskému súdu javia byť správne a vecne opodstatnené. Okresný súd sa pri ustálení výšky škody prakticky zhodol s názorom obhajoby, pokiaľ ide o skutkové pochybnosti vo vzťahu k tvrdeniam poškodeného o výške a pôvode finančných prostriedkov, a o poskytnutí finančných darov od svokra poškodeného a jeho otca, ako aj pokiaľ ide o dôveryhodnosť výpovede otca poškodeného. Bolo teda správne, že okresný súd potom, čo vyhodnotil jednotlivé dôkazy samo osebe, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vzhľadom na rozpory, ktoré z nich vyplynuli, za nedostatočné na preukázanie podstatných skutkových okolností, zvolil svoj vlastný spôsob ustálenia výšky škody, pri ktorom sa opieral len o nepochybne preukázané skutočnosti, tieto kriticky vzájomne vyhodnotil a svojimi vlastnými úvahami dospel k logicky podloženým záverom, na základe ktorých ustálil výšku sumy, ktorú bez dôvodných pochybností obžalovaní odcudzili. Uvedený spôsob vyhodnotenia dôkazov, úvahy, akými sa okresný súd spravoval pri určení jednotlivých skutkových zistení

a to, aké zistenia a závery z nich podľa zásad logiky vyvodzoval, pôsobia podľa názoru krajského súdu veľmi logicky a presvedčivo, v myšlienkovom postupe okresného súdu neboli zistené nejaké vecné nesprávnosti, či odporujúce si tvrdenia. Okresný súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil spôsob ustálenia výšky odcudzených prostriedkov a okresným súdom zvolený a popísaný postup, akým ustálil sumu, o ktorej možno bez dôvodných pochybností uvažovať ako sume, ktorá je preukázaná vykonanými dôkazmi, sa javí byť správny aj po zohľadnení všetkých odvolacích námietok zo strany obžalovaných.

Konkrétne má krajský súd na mysli posúdenie pôvodu finančnej hotovosti zaistenej pri domovej prehliadke obžalovaného 1, prehliadke motorového vozidla obžalovaného 1, ako aj peňažných prostriedkov použitých na kúpu motorového vozidla zn. VW Tiguan, rodinného domu a na vyplatenie zálohy na okná a strešnú krytinu. Osobitne treba poukázať na vecnú správnosť úvah okresného súdu, ktorými sa vysporiadal aj s výškou kúpnej ceny, za ktorú obžalovaný 1 nadobudol predmetný rodinný dom do svojho vlastníctva. Krajský súd sa stotožnil s odôvodnením okresného súdu, prečo podľa neho pochádzajú tieto peňažné prostriedky z predmetnej krádeže. Za správny považuje krajský súd aj hodnotiaci úsudok okresného súdu, že hotovosť nájdená pri domovej prehliadke je rovnako zabalená ako prostriedky poškodeného. Pokiaľ ide o prostriedky zaistené vo vozidle obžalovaného 1, správne poukázal okresný súd, že pred vykonaním tejto prehliadky obžalovaný neuviedol, že by vo vozidle boli nejaké jeho vlastné prostriedky a rovnaké vyhlásenie neuviedol ani pri domovej prehliadke, pričom uvedené tvrdil až v neskoršom konaní, čo aj krajský súd vníma ako prejav jeho obhajobnej obrany, ktorej presvedčivosť je tým pádom výrazne spochybnená.

Pokiaľ ide o zaistené vozidlo zn. VW Tiguan, vo vzťahu k nemu obžalovaný 1 pôvodne vyhlásil, že predmetné vozidlo zakúpil za peniaze, ktoré ukradol, pričom až následne začal spochybňovať spôsob nadobudnutia tohto vozidla, čomu už ale ani krajský súd nemôže uveriť. Presvedčivá je aj argumentácia okresného súdu, ktorá poukazuje na krátky časový odstup medzi daným skutkom a finančnými dispozíciami obžalovaného 1, pokiaľ ide o kúpu domu a vyplatenie jednotlivých záloh na strechu a okná, pričom okresný súd poukázal aj na platenie v 100 eurových bankovkách. Uvedené je dostatočne silným argumentom pre záver, že dané peňažné prostriedky skutočne pochádzali zo stíhanej krádeže, pričom námietky obžalovaných vo vzťahu k týmto argumentom sa javia byť výslovne tendenčné a účelové.

Okresný súd sa presvedčivým a výstižným spôsobom vysporiadal aj s obhajobou obžalovaného 1, pokiaľ ide o jeho obranu, že doma mal vlastné úspory, a že nákup nehnuteľnosti a vozidla bol realizovaný z ich vlastných finančných prostriedkov, pričom správne poukázal okresný súd aj na zmeny vo výpovediach obžalovaného 1, pokiaľ ide o výšku ich vlastných úspor, ktorú mal mať doma a túto postupne upravoval podľa toho, ako sa vyvíjala dôkazná situácia a hodnotenie dôkazov. Najmenej presvedčivo v tomto duchu vyznieva tvrdenie obžalovaných o poskytnutí finančných prostriedkov obžalovanému jeho rodinnými príslušníkmi.

Na základe vyššie uvedeného krajský súd konštatuje, že s obhajobnými námietkami obžalovaných sa nemožno, vzhľadom na vykonané dokazovanie a argumentáciu okresného súdu, v žiadnom smere stotožniť, a teda nie sú spôsobilé spochybniť správnosť výroku okresného súdu o ich vine.

Vo vzťahu k vine obžalovaného 1 vzniesol obhajobné námietky aj JUDr. L. T., avšak v podstate ide o námietky, voči ktorým už krajský súd zaujal svoj názor vyššie v texte, a preto sa nimi krajský súd nebude bližšie zaoberať, avšak aj vo vzťahu k ním vyslovuje krajský súd názor, že ich hodnotí ako vecne irelevantné, nakoľko nemajú vecnú váhu spochybnenia argumentácie a úvah okresného súdu, na základe ktorých dospel okresný súd k záveru o vine obžalovaného 1.

Vo vzťahu k uloženému trestu obhajoba predovšetkým namietala, že trest bol ukladaný podľa Trestného zákona účinného do 31. 7. 2019, v dôsledku čoho bol trest ukladaný podľa zákona, ktorý bol pre obžalovaných menej priaznivý, nakoľko novší Trestný zákon, účinný v čase rozhodovania umožňoval uložiť obžalovaným za predmetný skutok aj trest domáceho väzenia, ktorý je miernejší než nepodmienečný trest odňatia slobody. Podľa obžalovaných boli v ich prípade splnené zákonné podmienky pre uloženie trestu domáceho väzenia a to aj s poukazom na ich predchádzajúcu kriminálnu minulosť, z dôvodu čoho sa im uloženie nepodmienečných trestov odňatia slobody javí byť ako neprimerane prísne.

S uvedenou argumentáciou obhajoby sa však krajský súd nestotožňuje. Totižto aj podľa zákona účinného v čase spáchania skutku, ako aj v čase rozhodovania okresným súdom právna kvalifikácia stíhaného skutku bola rovnaká a zakotvovala aj rovnakú trestnú sadzbu trestu odňatia slobody, v dôsledku čoho by boli obžalovaní prakticky postihovaní vždy rovnakým trestom odňatia slobody, pričom ukladanie trestu domáceho väzenia bolo a aj v aktuálne účinnom Trestnom zákone je len fakultatívne, pričom konkrétne vo vzťahu k obžalovaným by ukladanie trestu domáceho väzenia, ani v prípade, že by bol trest ukladaný podľa novšieho Trestného zákona, neprichádzalo do úvahy, nakoľko podľa názoru krajského súdu, nemožno súhlasiť s obhajobou, že v posudzovanom prípade sú u obžalovaných splnené podmienky pre jeho uloženie.

Podľa § 53 ods. 1 písm. a) Tr. zák. trest domáceho väzenia až na štyri roky môže súd uložiť páchateľovi trestného činu, ak vzhľadom na povahu trestného činu uvedeného v odseku 2, osobu a pomery páchateľa postačuje uloženie tohto trestu. Posúdením povahy predmetných trestných činov a osôb obžalovaných by ukladanie trestu domáceho väzenia jednoducho neprichádzalo do úvahy, nakoľko by trest domáceho väzenia sa z pohľadu krajského súdu javil ako nepostačujúci práve s ohľadom na povahu činu a osoby obžalovaných.

Z uvedeného dôvodu predmetná námietka obhajoby sa pohybuje len v rovine teoretickej úvahy a v praktickej rovine vyznieva vo svojej podstate bezpredmetne, nakoľko aj v prípade ukladania trestu podľa novšieho zákona by uloženie domáceho trestu bolo nepostačujúcim a neprimerane miernym trestom, pričom jediným primeraným a spravodlivým trestom pre obžalovaných by bol aj za použitia novšieho zákona trest odňatia slobody s nepodmienečným výkonom.

Ďalšie výhrady obhajoby smerovali k nesprávnemu ustáleniu poľahčujúcich okolností u obžalovaných, v dôsledku čoho potom bol následne nesprávne určený aj pomer zistených poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, čo následne zapríčinilo nesprávnu úpravu samotnej trestnej sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa názoru obhajoby okresný súd mal priznať obžalovaným poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák., nakoľko sa obaja priznali a úprimne ho oľutovali, pričom nie je pravda, že sa priznali len čiastočne, pretože sa priznali k tej škode, ktorá bola preukázaná vykonanými dôkazmi a pokiaľ súd ustálil inú, vyššiu škodu, táto nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. U obžalovaných bol tak daný vyrovnaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, a teda nebol zákonný dôvod pre zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu. Dokonca u obžalovaného 2 mal súd priznať ešte jednu poľahčujúcu okolnosť a to, že viedol riadny život, nakoľko predchádzajúce odsúdenia obžalovaného 2 sú už zahladené a vecne a právne sa ani netýkali majetkovej trestnej činnosti, čím by u obžalovaného bol daný prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností.

Napokon obhajoba samotnému výroku o treste u oboch obžalovaných vytýka, že neobsahuje príslušné zákonné ustanovenia, na základe ktorých súd uložil trest a zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby, v súvislosti s čím poukázal aj na rozhodnutie trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline zo dňa 14. 9. 2010, sp. zn. JTK 13/2019.

K uvedeným výhradám zo strany obžalovaných krajský súd považuje za potrebné uviesť, že ani tie nie sú dôvodné. Priznanie poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák. je podľa názoru krajského súdu možné, len ak sa obžalovaný prizná k celej trestnej činnosti, tak ako vyšla najavo a je preukazovaná vykonanými dôkazmi, pričom zákon nevyžaduje, aby sa priznal ku viac, než mu je kladené za vinu. Obžalovaní sa priznali len k odcudzeniu 60.000 Eur, pričom vzhľadom k vyššie uvedeným dôvodom je podľa názoru okresného súdu, s ktorým sa stotožňuje aj krajský súd, bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané, že odcudzená suma bola nepochybne vyššia, s poukazom na vykonané a vyhodnotené dôkazy najmenej 130.200 Eur a z tohto dôvodu, pokiaľ obžalovaní zotrvávajú na svojej obhajobe, nie je objektívne možné priznať im túto poľahčujúcu okolnosť.

Pokiaľ ide o priznanie poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák. obžalovanému 2, teda že viedol pred spáchaním skutku riadny život, je potrebné povedať, že okresný súd postupoval správne, pokiaľ túto okolnosť nepriznal. Len samotné zahladenie predchádzajúcich odsúdení, na ktoré poukazuje obhajoba u obžalovaného 2, nestačí na priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti. V zmysle ustálenej súdnej praxe vedením riadneho života sa rozumie dodržiavanie právneho poriadku a ďalších základných noriem

občianskej spoločnosti, plnenie si povinností voči štátu a spoločnosti a nedopúšťanie sa nielen trestných činov, ale ani priestupkov či iných deliktov.

Z lustrácií obžalovaného 2 vyplýva, že tento v minulosti bol 2 krát priestupkovo postihnutý a to v roku 2018 a v roku 2017, pričom závažnejším priestupkom bolo vedenie motorového vozidla bez vodičského oprávnenia, za čo mu bola uložená dňa 28. 2. 2017 pokuta 300 Eur a zákaz činnosti na 12 mesiacov, čo krajský súd hodnotí ako závažnejší priestupok. Z uvedeného dôvodu sa nepriznanie tejto poľahčujúcej okolnosti obžalovanému 2 javí byť ako zákonné a správne. Pre úplnosť je potrebné podotknúť, že predchádzajúca priestupková činnosť, napriek zahladeniu predchádzajúcich odsúdení u obžalovaného 1, by bola tiež prekážkou pre priznanie riadne vedeného života pred skutkom aj tomuto obžalovanému.

Výroku o treste obhajoba vytýkala aj to, že neobsahuje príslušné zákonné ustanovenia, na základe ktorých bol ukladaný trest a zvyšovaná dolná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu, nakoľko nie je vo výroku uvedený príslušný odsek § 38 Tr. zák. tak, ako to ukladá rozhodnutie trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline.

Pre objektívnosť je potrebné konštatovať, že v napadanom rozhodnutí je uvedený § 212 ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. a § 37 písm. h) Tr. zák. Keďže okresný súd nepriznal obžalovaným žiadnu poľahčujúcu okolnosť, nie je vo výroku o treste pochopiteľne uvedené žiadne ustanovenie § 36 Tr. zák. Z takto uvedeného výroku je zrejmé, že súd uznal jednu priťažujúcu okolnosť a ukladal trest odňatia slobody za zbiehajúcu sa trestnú činnosť podľa zásad pre ukladanie úhrnného trestu v zmysle § 41 ods. 1 Tr. zák. za nepriznania žiadnej poľahčujúcej okolnosti, z čoho je zrejmé, že prevažuje priťažujúca okolnosť, v dôsledku čoho muselo objektívne dôjsť k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby. Teda daný výrok jasne stanovuje, podľa ktorého zákonného ustanovenia bol ukladaný trest, a ktoré zákonné ustanovenia okresný súd použil pri úprave trestnej sadzby ustanovenej v § 212 ods. 4 Tr. zák., pričom sa dá z neho vyvodiť, ako sa upravovala trestná sadzba. Takto sformulovaný výrok plne vyhovuje požiadavke § 165 ods. 1 Tr. por., a možno ho považovať za zákonný a preskúmateľný.

Názor trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline nepochybne ide v tomto smere ešte ďalej v tom zmysle, že v záujme väčšej zrozumiteľnosti výroku súdu o treste by bolo lepšie uviesť aj konkrétny odsek § 38 Tr. zák., kedy by bolo absolútne zrejmé, ako sa upravovala trestná sadzba, čo samozrejme treba z pohľadu zrozumiteľnosti súdnych rozhodnutí hodnotiť jednoznačne pozitívne, avšak toto stanovisko kolégia krajského súdu nie je všeobecne záväzné pre všetky okresné súdy na území Slovenskej republiky.

Krajský súd považuje za potrebné na tomto mieste odôvodnenia poukázať aj na odvolanie JUDr. L.Š. T., ktorý vo vzťahu k uloženému trestu jeho klientovi namieta, že v posudzovanom prípade nešlo o dva trestné činy, ale išlo o jednočinný súbeh, ktorý vyplýva z jediného skutku, takže išlo o nezákonné pričítanie priťažujúcej okolnosti, ktorá mala vplyv na charakter a výšku trestu. Správne mal súd podľa jeho názoru použiť absorpčnú zásadu v zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 106/2011 z 28. 11. 2012.

K týmto obhajobným výhradám krajský súd udáva, že skutočne išlo o jednočinný súbeh dvoch trestných činov, o tom niet žiadnych pochýb, čo sa správne odrazilo v ukladaní úhrnného trestu v zmysle § 41 ods. 1 Tr. zák., čo ale však nevylučuje priznanie priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák. Prípad, na ktorý sa snaží poukázať obhajoba, sa týka situácie vylúčenia priznania priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák. v prípadoch ukladania tzv. asperovaného úhrnného trestu v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák., čo nie je však tento prípad. Pokiaľ ide o absorpčnú zásadu, túto okresný súd bezpochyby aplikoval na daný prípad, čo je zrejmé z toho, že ukladal úhrnný trest podľa ustanovenia Trestného zákona, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, čo v posudzovanom prípade je nepochybne zločin krádeže podľa § 212 ods. 4 Tr. zák.

Pre úplnosť je potrebné uviesť, že tento nedostatok namietal aj JUDr. H. R. vo svojom odvolaní a to vo vzťahu k obom obžalovaným, pričom aj vo vzťahu k obžalovanému 2 platia uvedené závery krajského súdu.

Dôvodom, pre ktorý obžalovaní spochybňujú správnosť výroku o náhrade škody, je presvedčenie obžalovaných, že poškodený neuplatnil svoj nárok na náhradu škody riadne a včas, z dôvodu čoho nemal

byť poškodený so svojím nárokom na náhradu škody pripustený na hlavné pojednávanie. Obhajoba poukazuje na to, že poškodený vo svojom výsluchu v prípravnom konaní dňa 13. 9. 2019 uviedol, že si uplatňuje škodu v plnom rozsahu, čo podľa obhajcu nemožno považovať za riadne a včasné uplatnenie jeho nároku. Až na hlavnom pojednávaní splnomocnenec poškodeného navrhol, aby súd zaviazal obžalovaných k náhrade škody vo výške 250.000 Eur spoločne a nerozdielne, avšak tento návrh je už de iure oneskorený s poukazom na § 46 ods. 3 Tr. por.

S uvedenou výhradou obhajoby sa nemožno stotožniť, pretože vychádza z nesprávneho skutkového tvrdenia. Je pravda, že poškodený pri svojom výsluchu uviedol to, čo uvádza obhajoba, čo skutočne nemožno považovať za riadne uplatnenie nároku na náhradu škody, avšak poškodený bol vypočutý aj pred uvedeným dátumom a to dňa 3. 6. 2019 na č.l. 217, teda po začatí trestného stíhania, kde presne vyčíslil výšku škody, ktorú uplatňuje v súvislosti s týmto trestným činom. Vzhľadom k uvedenému krajský súd považuje odvolanie obžalovaných vo vzťahu k výroku o náhrade škody za nedôvodné.

Ako vyplýva z odôvodnenia odvolania, obžalovaný 1 napáda aj výrok o zhabaní vozidla zn. VW Tiguan z dôvodu, že nebolo preukázané, že dané vozidlo bolo nadobudnuté z finančných prostriedkov pochádzajúcich z trestnej činnosti. Podľa výpovede svedkyne K., vozidlo zakúpila menovaná svedkyňa z nasporených peňazí, ktoré mali doma s obžalovaným 1, pričom súd nevykonal žiadne dokazovanie k preukázaniu toho, kto bol skutočným vlastníkom daného vozidla. Uvedená námietka obžalovaného 1 neobstojí. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil, na základe akých skutočností považoval dané vozidlo za nadobudnuté z prostriedkov pochádzajúcich z trestnej činnosti, a s touto argumentáciou okresného súdu sa krajský súd stotožňuje. Vychádzajúc z uvedeného odvolanie obžalovaného vo vzťahu k tomuto výroku napadnutého rozhodnutia považuje krajský súd za nedôvodné a napádaný výrok hodnotí ako zákonný a odôvodnený vykonanými dôkazmi.

V ďalšej časti odôvodnenia označenej ako „Osobitné právne vyjadrenie“ obhajca v mene obžalovaných spochybňuje zachovanie totožnosti skutku, nakoľko skutková veta obžaloby neobsahuje skutočnosť, v akej výške a komu mala byť škoda spôsobená. Okresný súd doplnil daný skutok tým, že uviedol výšku škody a označil aj poškodenú osobu, avšak podľa názoru obhajoby nebol oprávnený takto svojvoľne doplniť skutok.

Následne obhajoba rozvíja úvahy ohľadne rozlíšenia pojmov kovová pokladnička a trezor, nakoľko poškodený pôvodne vypovedal, že mu bola odcudzená kovová pokladnička a aj trezor, v ktorom mal balíčky peňazí, pričom skutok, ktorý sa obžalovaným kladie za vinu, hovorí o kovovej pokladničke a odcudzenie trezora, ku ktorému smerovalo celé dokazovanie, nie je vôbec predmetom tohto trestného konania. Z uvedeného obhajoba vyvodzuje, že obžalovaní sa síce priznali k odcudzeniu trezora s finančnou hotovosťou 60.000 Eur, avšak pre tento skutok nebolo začaté trestné stíhanie, ani vznesené obvinenie obžalovaným a v skutočnosti ani podaná obžaloba, a preto obžalovaní nemôžu byť uznaní za vinných z iného skutku, než pre ktorý bola podaná obžaloba a zároveň v danom procesnom štádiu už nie je priestor na to, aby súd skutok uvedený v obžalobe doplnil o výšku škody, osobu poškodeného a zamenil kovovú pokladničku za trezor.

Krajský súd nemôže súhlasiť s týmito úvahami obhajoby, nakoľko ich považuje za čisto špekulatívne a sčasti aj skreslené. Predovšetkým je potrebné konštatovať, že nie je pravda, že skutok uvedený v obžalobe neobsahuje výšku škody, pretože v skutku obžaloby je uvedená škoda 250.000 Eur. Je pravda, že v tomto skutku nie je uvedený poškodený a podľa zápisnice o konaní hlavného pojednávania zo dňa 28. 5. 2020 skutočne vyplýva, že okresný súd doplnil označenie poškodeného do skutkovej vety svojho rozhodnutia, čím objektívne pozmenil skutok, pričom tak urobil na základe výsledkov vykonaného dokazovania, na čo bol zákonnom oprávnený. V žiadnom prípade touto úpravou skutku nedošlo k odsúdeniu obžalovaných za iný skutok. Totožnosť skutku tak, ako ju uvádza aj obhajoba vo svojom odôvodnení odvolania, tu bola bez akýchkoľvek pochybností v plnej miere zachovaná. Navyše označenie poškodeného nie je obligatórnym znakom skutkovej podstaty trestného činu, pričom možno súhlasiť s názorom obhajoby, že uvedenie poškodeného v skutku je nepochybne okolnosťou, ktorou sa má identifikovať skutok v záujme jeho nezameniteľnosti, avšak zameniteľnosti skutku bránia aj ďalšie okolnosti prípadu týkajúce sa napríklad miesta, času a spôsobu konania obžalovaných. Totožnosť skutku neznamená, že súd môže uznať obžalovaného za vinného len za skutok, ktorý sa bude presne zhodovať so skutkom uvedeným v obžalobe. V priebehu dokazovania pred súdom, kde je ťažisko dokazovania trestného procesu, môže dôjsť k zmene alebo spresneniu okolností, za ktorých bol trestný

čin spáchaný, resp. k zmene spôsobeného následku, čo sa samozrejme musí odraziť v skutku, ktorý súd sformuluje na základe výsledkov vykonaného dokazovania v skutkovej vete svojho rozsudku, avšak uvedené automaticky neznamená, že už ide o iný skutok. Pri posudzovaní zachovania totožnosti skutku je potrebné vzniknutú situáciu posudzovať v súlade s trestnoprávnou teóriou a ustálenou súdnou praxou, podľa ktorej je totožnosť skutku zachovaná nielen v prípadoch úplnej zhody konania a následku, ale aj v prípadoch čiastočnej zhody konania či následku tak, ako to koniec koncov uvádza aj samotná obhajoba vo svojom odôvodnení.

Úvahy týkajúce sa rozdielnosti pojmov kovovej pokladničky a trezora hodnotí krajský súd ako právne irelevantné pre uznanie viny obžalovaných, i keď súhlasí s obhajobou v tom, že poškodený skutočne hovoril o odcudzení pokladničky, ktorá sa potom našla prázdna pod posteľou v ľavej časti a o trezore, v ktorom mali byť odcudzené peniaze. Teda, z uvedeného pohľadu sa javí, že správnejšie mal byť v skutku uvedený trezor, avšak pokiaľ by bol záujem používať presné označenie daného predmetu, v ktorom boli peniaze, a ktorý obžalovaní odniesli z domu poškodeného a rozbili, aby sa dostali k jeho obsahu, bolo by nevyhnutné presne vymedziť aspoň pre potreby tohto trestného konania pojmový obsah výrazu pokladnička, trezor a možno aj krabica, ktorý obžalovaní tiež použili pri svojich výpovediach pred súdom a napokon je potrebné dodať, že aj samotná obhajoba v priebehu konania používala aj pojem trezor, ale niekedy aj kovová krabička, teda nebola striktná pri používaní a rozlišovaní týchto pojmom. Preto sa javí byť prejavom prehnaného formalizmu, bazírovať na označení daného predmetu, ak samotné procesné strany nie sú dôsledné v ich používaní a napokon, ako už bolo vyššie uvedené, z pohľadu krajského súdu sa javí byť v danej trestnej veci skutkovo a právne irelevantné, či v skutočnosti daný predmet bol trezor či pokladnička.

Len na dokreslenie krajský súd uvádza, že pokiaľ by teoreticky bolo potrebné preskúmať a posúdiť, či bolo vo fyzických silách obžalovaného 1 odniesť daný predmet z domu a či následne bolo možné krompáčom tento predmet otvoriť, pretože by sa namietalo, že išlo o skutočný „trezor“ vyššieho bezpečnostného štandardu, tak potom by teoreticky bolo namieste zaoberať sa rozlíšením pojmov kovová pokladnica, trezor, bezpečnostná schránka, krabica a podobne.

V osobitnom právnom vyjadrení II, ktoré tvorí záverečnú časť odvolania obžalovaných, sa obhajoba sústreďuje na problematiku zachovania práva obvineného na nestranný súd, rovnosť procesných strán a výklad § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. v tých prípadoch, ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozsudku odvolacím súdom a vráteniu veci na nové konanie a rozhodnutie. S námietkami obsiahnutými v uvedenej časti odvolania sa krajský súd nebude, vzhľadom na spôsob meritórneho rozhodnutia v danej veci, v odôvodnení tohto rozhodnutia zaoberať, pretože tieto, s prihliadnutím k výroku tohto rozhodnutia, stratili svoju aktuálnosť a význam.

Žiadne pochybnosti o vecnej správnosti a zákonnosti napadnutého rozhodnutia nemôžu vyvolať ani skutočnosti tvrdené v doplnení odôvodnenia odvolania, ktoré podal v mene obžalovaného 1 jeho obhajca JUDr. L. T. na č.l. 164 a 1565. Vo svojej podstate obžalovaný 1 buďto opakuje skutočnosti, ktorými sa krajský súd už zaoberal v odôvodnení tohto svojho rozhodnutia, alebo ide o skutočnosti, ktorými obžalovaný mení svoju obhajobu, keď napríklad zrazu už tvrdí, že nevylomil balkónové dvere, ale len ich otvoril zatlačením jazýčka, zadná bránka do dvora bola odomknutá a na jej otvorenie nepoužili žiadne náradie, v dome bol neporiadok a že mal príjem, z ktorého mohol mať našetrenú sumu, o ktorej tvrdí, že nepochádza z krádeže a napokon vyslovuje tvrdenie, že aj jeho syn mu môže dokázať, že počas práce v F. B. mu jeho syn pravidelne odovzdával celú výplatu. Uvedené skutočnosti krajský súd považuje za prejav obhajobného práva obžalovaného, ktorých výpovedná hodnota je v tomto štádiu trestného konania veľmi nízka, pričom je zreteľná ich nepresvedčivosť a tendenčnosť. Jediná výhrada, ku ktorej krajský súd považuje za potrebné upriamiť svoju pozornosť, je námietka, že domová prehliadka v dome družky obžalovaného bola vykonaná v jej neprítomnosti. Súd má za to, že domová prehliadka bola vykonaná zákonne, obžalovaný 1 bol prítomný pri tomto úkone, pričom Trestný poriadok na zákonné vykonanie domovej prehliadky nevyžaduje prítomnosť vlastníka nehnuteľnosti.

Pôvodne podal odvolanie aj poškodený, ktorý toto svoje odvolanie aj odôvodnil, avšak dňa 11. 9. 2020 bolo krajskému súdu doručené podanie, v ktorom poškodený výslovne zobral späť svoje odvolanie proti napadnutému rozsudku. Z uvedeného dôvodu krajský súd o odvolaní poškodeného nerozhodoval a v zmysle § 312 ods. 4 Tr. por. predseda senátu odvolacie súdu vzal na vedomie toto späťvzatie odvolania.

Na základe uvedeného krajský súd zamietol odvolania obžalovaných a predseda senátu odvolacieho súdu vzal na vedomie späťvzatie odvolania poškodeným.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok
nie je prípustný.